

замислено, „бждете добра да се приближите малко. Ще бждете ли така милостива да ми кажете най-първо кждѣ ще намѣря пакъ своя гласъ, и второ — какво е станало съ моята плътъ?“

Маркизата подигна само скръбно глава и заплака отново.

„Започвамъ да заключавамъ, маркизо“, рече Дикъ, „че съмъ билъ боленъ“.

„Бѣхте боленъ!“ отвърна малката слугинка, като си изтри сълзитѣ. „Бѣхте умрѣлъ почти! Утрѣ ще станатъ три недѣли, три дълги тѣжни недѣли“.

„Маркизо!“ рече изведнѣжъ Свивелеръ, „какъ е Селли?“

Малката слугинка направи една гримаса, изражаваща нѣщо скрито, и поклати глава.

„Благодарение на тебе“, рече тя, „азъ избѣгахъ отъ тамъ“.

„И гдѣ живѣте, сега Маркизо?“

„Кждѣ живѣя?“ извика малката слугиня. „Тукъ!“

„Охъ!“ рече Свивелеръ.

И като изрече това, той се изтѣгна изведнѣжъ цѣлъ и дигна рѣцѣ, сѣкашъ очакваше да улови топка.

„Кажете ми“, рече той, „какъвъ умъ ви накара да дойдете тукъ?“

„Ехъ, голѣма работа пѣкъ сега!“ отвърна маркизата; „когато вие напуснахте канцеларията, азъ вече нѣмахъ никого за приятелъ. Но една сутрина, когато бѣхъ близо до...“

„Близо до нѣкоя дупка на ключалка?“ пошѣпна г-нѣ Свивелеръ.

„Е, добрѣ, тогава“, рече малката слугиня, като наведе глава, „когато бѣхъ до дупката на ключалката на канцеларията — азъ чухъ нѣкой да казва, че живѣе тукъ, че вие сте паднали боленъ, и че нѣмало никой да се грижи за васъ. Г-нѣ Бресъ тогава рече: „Не ми влиза въ работа“, а г-ца Селли додаде: „Това не ми е работа“. Тогава азъ избѣгахъ прѣзъ тая нощъ и дойдохъ тукъ и имъ казахъ, че ти ми бѣше братъ, и отъ тогава съмъ азъ тука“.

„Бѣдна маркизо“, извика Дикъ, „ти трѣбва страшно да си се измжчвала съ мене!“

„Но, не“, отвърна тя, „съвсѣмъ не. Не обръщайте внимание на мене. Азъ съмъ тѣй доволна, че сте сега по-добрѣ, г-нѣ Ливереръ“.

„Ливереръ, тѣй да!“ рече Дикъ съвсѣмъ замисленъ; „то е добрѣ, че съмъ ливереръ¹⁾. Вѣрвамъ твърдо, че азъ бихъ умрѣлъ, маркизо, ако не бѣхте вие“.

Г-нѣ Свивелеръ остана съ това убѣждение за винаги. Прѣди да се придигне съвсѣмъ, той наслѣди отъ едни роднини малко пари, и купи на бѣдната маркиза хубави дрехи, облѣче я добрѣ и я даде на училище. А когато тя стана на 19 години, тѣ се ожениха и играеха хиляди пѣти на карти заедно.

Понсже тя никога не можа да запомни името му, той я нарече Софрония Сфинксъ. Но той я именуваше отъ начало до край „Маркиза“.

Отъ френски прѣведе: Г. П.

¹⁾ Английската дума „ливвереръ“, както маркизата нарѣча Свивелера, на български значи освободителъ.

